

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **ESSOX s.r.o.**, se sídlem Senovážné nám. 231/7, České Budějovice, IČ: 267 64 652, zastoupen JUDr. Luděkem Chvostou, advokátem, se sídlem Na Příkopě 954/14, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. MPO 47958/14/42100,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. MPO 47958/14/42100 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 9. 9. 2014, č.j. 98932/14/O100/2700/13/14/Hy/Št (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci uložení pokuty ve výši 2.000.000,- Kč za porušení zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] V žalobním bodu II. žalobce namítal vadné posouzení nových důkazů a skutečností. Uvedl, že původní rozhodnutí byla založena na tom, že Česká obchodní inspekce (dále jen „ČOI“) v minulosti kontrolu procentní sazby nákladů (dále jen „RPSN“) ve smluvní dokumentaci žalobce neprováděla. Uvedl, že v rámci žádosti o obnovu řízení předložil dva důkazy, které podle všeho existovaly v době původního řízení a které jako účastník, jemuž jsou dle jeho názoru ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Tyto důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, a to minimálně co se týká výše uložené pokuty. ČOI dle názoru žalobce tak ve světle nově předložených důkazů vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
- [3] Jedním z těchto důkazů byl kontrolní protokol České obchodní inspekce, Inspektorátu Jihočeského a Vysočina ze dne 5. 6. 2014, který žalobce obdržel dne 16. 6. 2014. Uvedl, že ČOI opřela svá původní rozhodnutí o závěr, že v minulosti kontrolu hodnoty RPSN ve smluvní dokumentaci žalobci nikdy neprováděla, neboť by tato skutečnost musela z protokolu o kontrole výslovně plynout. Dle ČOI tak není-li v něm konkrétně uvedeno, že předmětem kontroly bude posouzení hodnoty RPSN uvedené ve smluvní dokumentaci, tak správnost hodnoty RPSN nebyla dle názoru ČOI ze strany příslušných kontrolorů ověřována. S tímto závěrem ČOI žalobce nesouhlasil, neboť má za následek, že vlastní pochybení orgánu veřejné moci ohledně jasného a náležitého vymezení předmětu kontroly, nyní slouží jako argument na obhajobu ČOI. Uvedl, že jak orgány ČOI, tak žalovaný považovaly hodnotu RPSN za obzvláště důležitou, přičemž je dle názoru žalobce tvrzení o tom, že kontroloři toto nekontrolují, minimálně nelogické. Žalobce v této souvislosti namítal, že byl v napadeném rozhodnutí nesprávně posouzen význam kontrolního protokolu ze dne 5. 6. 2014, když tento protokol dokazuje skutečnost, že ČOI v rámci svých kontrol smluv o spotřebitelském úvěru podrobovala kontrole i správnost výpočtu RPSN. Dle žalobce se kontroloři nutně prostřednictvím jednotlivých kontrol na způsob výpočtu RPSN ve smluvní dokumentaci žalobce v minulosti zaměřovali a v důsledku toho nemohou rozhodnutí v řízení, jehož obnovu žalobce žádal, obstát. Dle žalobce tak díky tomuto protokolu vyšlo najevo, že právě výpočet hodnoty RPSN provedený žalobcem byl předmětem kontroly a pouze proto, že způsob výpočtu byl s odstupem let tentokrát shledán nesprávným, došlo také na rozdíl od všech kontrol v předchozích letech následně i k vydání protokolu o výsledku kontroly. Dále žalobce uvedl, že shledává pochybnosti o zákonnosti celé kontroly a jejím průběhu. Uvedl, že předmětná kontrola ze dne 18. 10. 2013 byla prokazatelně ukončena již přípisem ČOI ze dne 30. 10. 2013, zaslaném přímo spotřebiteli. Tato kontrola nezjistila žádné porušení ustanovení zákona o spotřebitelském úvěru. U té samé smlouvy však následně dne 13. 6. 2014 ČOI napsala spotřebiteli, že hodnota RPSN měla být ve smlouvě stanovena nesprávně, když v důsledku nových skutečností byla předmětná smlouva vyhodnocena jako nesprávná. ČOI tak u téže smlouvy shledala hodnotu RPSN jednou správně, jindy pak nesprávně stanovenou. Žalobce dále uvedl, že jak přípis ze dne 30. 10. 2013, tak ze dne 13. 6. 2014 se nachází v jeho dispozici až od 9. 12. 2014, kdy tyto informace od ČOI získal. Protokol tak dle názoru žalobce svědčí pro závěr, že původní rozhodnutí jsou postavena na předpokladu, který neodpovídá skutečnosti.
- [4] Druhým důkazem, který v žádosti o obnovu řízení předložil, byl přípis ČOI ze dne 6. 9. 2013 adresovaný panu J. K., kterým na základě jeho podnětu potvrdila správnost výpočtu RPSN ve smlouvě o úvěru č. 90099029 uzavřené mezi panem K. a žalobcem dne 4. 8. 2013. Namítl, že tento přípis je přímý důkaz proto, že tvrzení, že ČOI nikdy výpočet RPSN prováděný žalobcem nekontrolovala, není pravdivé. Přípis však dle názoru žalobce

nedokládá pouze to, že se ČOI na výpočet hodnoty RPSN ve smluvní dokumentaci žalobce zaměřovala, ale jeho samotný text navíc jednoznačně prokazuje, že ČOI dokonce výpočet používaný žalobcem jako souladný se zákonem výslovně schválila. Tato skutečnost má tak značný význam pro právní postavení žalobce v původním správním řízení. Uvedl, že názor ČOI na to, jaký způsob výpočtu hodnoty RPSN je třeba upřednostnit, se totiž evidentně po delší dobu vyvíjel, avšak v řízení nebylo vůbec postaveno na jisto, zda v době rozhodné z pohledu uložené pokuty nebyla zrovna metoda výpočtu hodnoty RPSN používaná žalobcem ze strany ČOI akceptována jako správná.

- [5] V žalobním bodu III. žalobce namítal, že tyto důkazy potvrzují skutečnost, že ČOI výpočet RPSN ve smlouvách kontrolovala a neudělením sankce během kontrol předcházejících kontrolnímu protokolu ze dne 12. 12. 2013 a výslovným potvrzením adresovaným panu K. fakticky schválila správnost výpočtu RPSN prováděného žalobcem, přičemž tato dlouhodobá neexistence výhrad ČOI k výpočtu RPSN prováděného žalobcem tak měla vyústit v ustálenou správní praxi, kterou ČOI svým následným rozhodnutím o pokutě v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu porušila a jednala tak v rozporu s legitimním očekáváním žalobce. Uvedl, že byl-li postup žalobce při výpočtu hodnoty RPSN po léta správný, nemohl o tom vzniknout žádný kvalifikovaný správní akt, když nejlepším potvrzením správnosti zvoleného výpočtu naopak byla právě každodenní praxe a kontrolní výsledky ČOI. Kladné závěry kontrol napříč trhem svědčí o tom, že postup žalobce, stejně jako společností H. C. a G. M. a., správný byl. Uvedl, že neměl předem možnost se seznámit s úmyslem ČOI změnit správní praxi, když mu po provedení kontroly a pouze po velmi formálním vypořádání se s námitkami, byla rovnou uložena sankce. Namítl, že selhání ČOI v dozorové oblasti může jít k tíži pouze a jediné ČOI. Uvedl, že požadavek správního řádu, aby nové skutečnosti a důkazy mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení, je třeba vztáhnout i na výrok o uložené pokutě, pro jejíž konkrétní výši mohou mít nově uváděné důkazy, svědčící mimo jiné pro závěr o legitimním očekávání žalobce či o spoluvinně ČOI na vzniklém stavu, zcela zásadní význam.
- [6] V žalobním bodu IV. žalobce namítal porušení základních zásad správního řízení. Uvedl, že je to správní orgán, který na základě ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Jak proběhnuvší kontroly, tak předmětný přípis totiž ilustrují, že měl žalobce legitimní právo se spolehnout na to, že jím používaný výpočet hodnoty RPSN je správný. Žalobce v této souvislosti odkázal na články zveřejněné v Mladé frontě DNES dne 29. 6. 2014 a 9. 7. 2014, týkající se konkurenčních společností žalobce, které používaly stejný výpočet hodnoty RPSN, a jejichž způsob výpočtu byl shledán ze strany ČOI správným. Uvedl, že je to pouze ČOI, která má všechny předmětné listiny k dispozici týkající se řízení ohledně jiných společností na trhu a která tak měla v souladu se zásadou materiální pravdy jejich obsah do svého správního uvážení v okamžiku ukládání správní sankce promítnout. Uvedl, že nemožnost získat od ČOI důkazní materiál a ani nevědomost o jeho případné existenci nesmí jít k tíži žalobce. Jestliže tedy ČOI měla důkazy svědčící ve prospěch žalobce (např. předmětný přípis), měla tyto v řízení zohlednit, aniž by se jich žalobce musel výslovně dovolávat. Žalobce tak shrnul, že ČOI v řízení postupovala v rozporu se zásadou vyšetřovací.
- [7] V žalobním bodu V. žalobce namítl, že samotný autor pokuty popřel její důvody. Uvedl, že Ing. J. P., bývalý ředitel ČOI, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického

v médiích uvedl, že není možné kontrolovat jen určitý úsek smlouvy. Odůvodnění rozhodnutí o uložení pokutě, kde se uvádí, že bez výslovného uvedení v kontrolním protokolu nelze dovodit, že by se kontrolní pracovníci zaměřili na kontrolu výpočtu hodnoty RPSN, je tak s tímto tvrzením v přímém rozporu. Ing. P. tak popřel odůvodnění svého vlastního rozhodnutí. Posouzení provedené v projednávané věci je tak v rozporu s principem spravedlnosti. Rozhodující je dle názoru žalovaného však to, že uvedené skutečnosti signalizují tak závažné porušení právních předpisů, že není možné, aby obě původní správní rozhodnutí zůstala nedotčena. Dle názoru žalobce je úkolem soudu, aby uvedené skutečnosti svědčící o nevídané svévoli v rozhodovacím procesu ČOI při svém rozhodování zohlednil, když odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2012, sp.zn. I.ÚS 1826/11.

- [8] V žalobním bodu VI. žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost. Uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že Ústřední inspektorát ČOI vůbec neposuzoval, zda nově uváděné důkazy a skutečnosti neodůvodňují jinou výši sankce. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost zcela přešel, ale na místo toho se sám pustil do hodnocení skutečností, které však bylo žádoucí hodnotit ze strany orgánů ČOI již v původním správním řízení, nikoliv nyní při rozhodování o povolení obnovy řízení. Namítal, že úvaha žalovaného, že všechny okolnosti případu rozhodné pro uložení pokuty byly velmi pečlivě v původním řízení posouzeny, neodpovídá skutečnosti, když nové důkazy a skutečnosti významně modifikují původně zjištěný skutkový stav. Správní orgány v původním řízení totiž nově uváděné důkazy a skutečnosti vůbec nebraly v potaz. Žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí věnuje značnou pozornost tomu, že žalobce nerozpoznal údajnou vlastní chybu ve výpočtu, nikdy však není odpovídajícím způsobem zohledněno, že onu údajnou chybu nerozpoznal ani samotný dozorový orgán, o kterém navíc po skončení původního řízení vyšlo najevo (srov. předmětný přípis), že daný způsob výpočtu v rozporu s odůvodněním rozhodnutí o pokutě výslovně aproboval. Žalobce dále zpochybnil tvrzení žalovaného, že je třeba žalobce považovat za dlouhodobého hráče na trhu, když ustálenou správní praxi zároveň žalovaný za dlouhodobou neoznačil, a to i přesto, že trvala jednou tak dlouhou dobu, od 1. 1. 2011 (pozn. soudu od účinnosti zákona o spotřebitelském úvěru) na rozdíl od 15. 8. 2012, kdy začal žalobce poskytovat spotřebitelské úvěry. Uvedl, že pro jednotlivé poskytovatele spotřebitelských úvěrů zde dlouhou dobu neexistoval žádný metodický pokyn, a když se navíc žalobce před účinností zákona prostřednictvím České leasingové a finanční asociace obrátil na ČOI s žádostí o vyjasnění sporných ustanovení zákona, tak byl odmítnut. Závěrem uvedl, že učinil vše nezbytné pro to, aby zabránil možnému porušení svých povinností.
- [9] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že obnova řízení je mimořádný opravný prostředek, který má být dle judikatury využíván jen v krajních případech, je-li zájem na ochraně práv žadatele vyšší než zájem na zachování pravomocného rozhodnutí. S ohledem na princip zachování předvídatelnosti a právní jistoty při rozhodování správních orgánů je nejprve nutno splnit přísné podmínky pro povolení obnovy řízení. Žalovaný uvedl, že žalobce sám sebe připravil o možnost uplatnit většinu svých argumentů tím, že své odvolání proti rozhodnutí ČOI ze dne 26. 2. 2014 podal opožděně.
- [10] Uvedl, že argumentaci ohledně ustálené správní praxe a legitimního očekávání uvedl žalobce již v odvolání podaném proti rozhodnutí ČOI ze dne 26. 2. 2014, které však bylo

zamítnuto pro opožděnost. Dle názoru žalovaného to znamená, že i za situace, kdyby výše uvedené dva důkazy byly shledány jako průkazné, nemohl by tyto důkazy být důvodem pro obnovu řízení, jelikož maximálně doplňují argumentaci žalobce ohledně porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu ze strany ČOI uvedenou již v odvolání, ale nezakládají (nový) důvod pro povolení obnovy řízení, který by nebyl již uplatněn v odvolacím řízení. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č.j. 6A 63/2002-40. Uvedl, že žalovaný ani ČOI však důkazy předložené žalobcem v rámci žádosti o obnovu řízení neshledaly ani jako průkazné ve vztahu k porušení ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu ani nijak průlomové a odůvodňující obnovu řízení.

[11] Dále žalovaný uvedl, že pomine-li fakt, že v tak krátkém časovém období může být jen stěží založena „ustálená správní praxe“, přetrvává na straně žalované i nadále důvodná pochybnost o dobré víře žalobce ve správnost a zákonnost jeho způsobu výpočtu RPSN, která by byla hodna ochrany. A to proto, že měl-li žalobce tak dobrý přehled o kladných výsledcích kontrol napříč trhem, které měly založit jeho legitimní očekávání, měl dle žalovaného jistě znalost i o tom, že značná část konkurence provádí výpočet RPSN odlišně a pro poskytovatele spotřebitelského úvěru méně výhodně. Uvedl, že z žaloby vyplývá, že žalobce shledával od počátku (rok 2010) některé body zákona o spotřebitelském úvěru spornými a budícími nejistotu o správném výkladu a aplikaci, avšak současně opomenul, že měl možnost si správnost výpočtu RPSN vyjasnit s ČOI již během její první kontroly, která u žalobce proběhla 4 měsíce od nabytí účinnosti zákona.

[12] Žalovaný dále uvedl, že v kontrolním protokolu ze dne 18. 10. 2013 je uvedeno, že „*náležitosti uzavřené Smlouvy o úvěru budou kontrolovány z hlediska dodržení požadavků zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru*“. Uvedl, že tato věta ani následný kontrolní protokol ze dne 16. 6. 2014, který konstatoval nesprávnost výpočtu RPSN, nijak nenasvědčují tomu, že byla dne 18. 10. 2013 či bezprostředně poté kontrola podrobena i správnost výpočtu RPSN. Zákon o spotřebitelském úvěru obsahuje seznam obligatorních náležitostí smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr. Příloha č. 3 tohoto zákona obsahuje dlouhý seznam povinných informací a pod písm. f) je i požadavek na informaci o RPSN. Postup pro výpočet RPSN je pak zakotven v samostatné příloze č. 5. Dle žalovaného je tedy třeba rozlišovat kontrolu existence údaje o RPSN ve smlouvě a kontrolu správnosti výpočtu tohoto údaje. Uvedl, že se domnívá, že nic nenasvědčuje pochybení ze strany kontrolora, pokud v některých případech provede kontrolu hloubkovou, tj. včetně kontroly, a jindy pouze kontrolu základní, tj. zda smlouva obsahuje všechny informace uvedené v příloze č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. S tím není dle názoru žalovaného v rozporu ani mediální prohlášení Ing. J. P., když žádný z žalobcem předložených důkazů nevyvrací eventualitu, že se kontroly v ostatních případech omezily pouze na to, zda smlouva údaj o RPSN obsahuje a nikoli, zda je tento údaj správný. Uvedl, že postup ČOI, inspektorát Jihočeský a Vysočina byl v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 správního řádu, když vyčkal na výsledek kontroly zaměřené i na správnost výpočtu RPSN, kterou ve shodném časovém období (podzim roku 2013) prováděl ČOI, inspektorát Královéhradecký a Pardubický, a která následně vyústila v uložení pokuty žalobci.

[13] K přípisu adresovanému panu K. žalovaný uvedl, že je třeba rozlišovat mezi kontrolou ve smyslu tehdy platného zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, kdy byli podle ustanovení § 12 tohoto zákona kontrolní pracovníci povinni mimo jiné oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a pořizovat o výsledcích kontrol protokolu, a

odpovědí na podnět spotřebitele. Rozdíl mezi těmito dvěma akty kontrolního orgánu je podstatný zejména s ohledem na údajné legitimní očekávání žalobce a tvrzenou ustálenou správní praxi. Předmětný podnět pana K. ani na něj navazující přípis ČOI nesměřovaly vůči žalobci, a tento o jejich existenci v rozhodně době neměl žádné povědomí. Nelze tedy dle názoru žalovaného jako oprávněné hodnotit tvrzení žalobce, že by na základě těchto listin, se kterými se seznámil až po udělení pokuty, mohl v minulosti nabýt legitimní očekávání, že jeho postup výpočtu RPSN odpovídá požadavkům uvedeným v zákoně o spotřebitelském úvěru. Žalovaný uvedl, že si uvědomuje, že se v případě tohoto přípisu jedná o nežádoucí exces. Závěrem uvedl, že je naprosto vyloučené, aby „ustálená správní praxe“ aprobovala jednání, které je v rozporu se zákonem a které navíc pravděpodobně nebylo činěno v dobré víře.

- [14] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [15] Rozhodnutím ČOI, Inspektorátu pro Královéhradecký a Pardubický kraj ze dne 26. 2. 2014, č.j. 27/0111/14/R byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000.000,- Kč za porušení ustanovení § 5 odst. 1 ve spojení s čl. I, písm. g) přílohy č. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, když s dostatečným předstihem před uzavřením smlouvy o úvěru č. X ze dne 23. 1. 2013 neuvedl správnou výši RPSN, neboť v předmluvních informacích na formuláři pro standardní informace o spotřebitelském úvěru X byla uvedena hodnota RPSN 13,08%, přičemž správně mělo být uvedeno RPSN 25,7% po zaokrouhlení na jedno desetinné místo, a za porušení ustanovení § 6 odst. 1 ve spojení s odst. 1 písm. f) přílohy č. 3 téhož zákona, když ve smlouvě o úvěru č. X ze dne 23. 1. 2013 taktéž neuvedl správnou výši RPSN. Rozhodnutím ČOI, Ústředního inspektorátu ze dne 26. 5. 2014, č.j. ČOI 46496/17/O100/2700/13/14/Hy/Št, bylo odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítnuto jako opožděné.
- [16] Dne 4. 8. 2014 podal žalobce žádost o obnovu řízení, a to z toho důvodu, že po ukončení správního řízení vyšly dle žalobce najevo skutečnosti, které mohou odůvodnit jiné řešení otázky, která byla předmětem původního řízení. Dle žalobce byla původní rozhodnutí opřena o skutečnost, že ČOI v minulosti kontrolu RPSN ve smluvní dokumentaci společnosti neprováděla a společnost tedy neměla legitimní důvod spoléhat se na ustálenou správní praxi, avšak tato argumentace podle dokumentů, které žalobce získal po ukončení správního řízení a které předložil k žádosti o obnovu řízení, neodpovídala skutečnému stavu věci. Žalobce dále argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
- [17] Prvostupňovým rozhodnutím ČOI, Ústředního inspektorátu ze dne 9. 9. 2014, č.j. ČOI 98932/14/O100/2700/13/14/Hy/Št, byla žádost žalobce o obnovu řízení zamítnuta.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ČOI uvedla, že přípis panu K. nemůže zavdat příčinu k jinému hodnocení případu, byť jde o nežádoucí jev, avšak při činnosti správního úřadu členěného na několik regionálních pracovišť není možné vyloučit ojedinělý případ, kdy se autoru podnětu nedostane fakticky bezchybné odpovědi. Pokud se tak však stane, není možné, aby toto pochybení provždy znemožnilo kohokoliv za takové jednání sankcionovat. Uvedla, že odpověď zaslaná spotřebiteli mohla jen těžko založit legitimní očekávání žalobce, když o její existenci a obsahu neměl do nedávné doby vůbec tušení, což platí rovněž o pro případy minulých kontrol jiných podnikatelských subjektů.
- [19] Dále ke kontrolnímu protokolu ze dne 5. 6. 2014 uvedla, že jeho obsah není v rozporu s úvahou uvedenou v rozhodnutí o zamítnutí opožděného odvolání, ze které není možné

dovodit, že by se kontrola, jejímž předmětem byly dle kontrolního protokolu obecně požadavky zákona o spotřebitelském úvěru, nemohla v žádném případě zaměřit na RPSN. Plyne z ní pouze to, že pokud kontrola s takto všeobecným předmětem neshledala nedostatky, neznamená to automaticky, že kontrolní orgán zkontroloval bez výjimky všechny povinnosti vyplývající z předmětného zákona a závazně aproboval, že nedochází k porušení žádného z nich.

- [20] K citacím z mediálních výstupů Ing. P. uvedla, že se jedná o vyjádření soukromé osoby, která byla nedlouho před tím odvolána z funkce ředitele ČOI, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického, což se v jeho výrocích zřetelně odráží. Tyto osobní projevy nemohou dle ČOI zpochybnit obsah jím podepsaného a řádné odůvodněného rozhodnutí o uložení pokuty. Tato vyjádření pak jen dokládají zřejmou skutečnost, že žalobce vytvořil natolik komplikovaný úvěrový produkt, že dospět ke správnému způsobu výpočtu RPSN nebylo snadné.
- [21] Závěrem odůvodnění ČOI uvedla, že žádná ze skutečností zmiňovaných žalobcem nemůže zavdat příčinu k jinému hodnocení otázky, jež byla předmětem řízení. Ani jedna z nich nijak nezpochybňuje skutečnost, že žalobce používal nesprávnou metodu pro výpočet RPSN. Uvedla, že ojedinělé případy, kdy byl způsob výpočtu RPSN užívaný žalobcem nesprávně vyhodnocen jako souladný se zákonem, o kterých žalobce do nedávné doby vůbec nevěděl, ani mediální prohlášení odvolaného ředitele inspektorátu, nemohou na tomto závěru nic změnit.
- [22] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 9. 2014 odvolání, ve kterém obdobně jako v podané žalobě namítal nesprávné právní posouzení věci, porušení základních zásad činnosti správních orgánů a absenci důvodů prvostupňového rozhodnutí.
- [23] Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č.j. MPO 47958/17/42100, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [24] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a správních soudů uvedl, že bylo nutné posoudit, zda žalobcem popisovaný přístup ČOI k otázce metody výpočtu hodnoty RPSN lze označit za ustálenou správní praxi, která by na straně žalobce mohla zakládat legitimní očekávání hodné ochrany, přičemž je touto optikou pak třeba vyhodnotit důkazy, které byly žalobcem předloženy, a posoudit, zda tyto důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Dále uvedl, že podnět pana K. ani na něj navazující přípis ČOI nesměřoval vůči žalobci, který o jejich existenci v rozhodné době neměl žádné povědomí. Na základě těchto listin tak nemohl nabýt legitimní očekávání, že jeho postup při výpočtu hodnoty RPSN odpovídá požadavkům uvedeným v zákoně o spotřebitelském úvěru. Dále uvedl, že se v případě přípisu jedná o izolovanou odpověď na podnět, vztahující se ke konkrétnímu případu, přičemž právní názor v něm obsažený však nenašel zobrazení v žádném správním aktu. V případě, že by takovou odpověď poskytla ČOI ve více případech, jednalo by se dle názoru žalovaného o určitou výkladovou praxi, nejednalo se však o výklad ustálený, jednotný a dlouhodobý. Tento postup ČOI se neprojevil v konkrétní kvalifikované formě (správní rozhodnutí), a to opakovaně, aby bylo možné soudit na existenci ustálené a dlouhodobé správní praxe tohoto orgánu.
- [25] Žalovaný dále k porušení zásady vyšetřovací uvedl, že nepovažuje postup ČOI, která aktivně v rámci řízení nevyhledávala dokumenty svědčící ve prospěch žalobce, jako byl přípis, za rozporný s touto zásadou. Uvedl, že mu není znám jediný případ, kdy by taková

odpověď, jaká byla poskytnuta panu K., byla poskytnuta též žalobci, aby ten na jejím základě přizpůsoboval svou praxi při výpočtu RPSN, resp. mohl nabýt oprávněného dojmu, že taková praxe je správná.

- [26] Dále žalovaný v odůvodnění uvedl, že kontrolní protokol ze dne 18. 10. 2013, ve spojení s kontrolním protokolem ze dne 5. 6. 2014 nelze považovat za důkazy, které by svědčily o oprávněnosti tvrzení žalobce. Ke kontrolnímu protokolu ze dne 15. 4. 2011 žalovaný uvedl, že tento obsahuje veškeré náležitosti podle ustanovení § 15 odst. 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v rozhodném znění. Pokud byly předmětem kontroly v tomto případě „náležitosti spotřebitelských smluv“, lze takové vymezení dle žalovaného považovat za dostatečně určité, nevzbuzující pochybnost o tom, co bylo v rámci kontroly ověřováno, neboť povinné informace ve smlouvě, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, jsou vymezeny v odst. 1 písm. a) až t) přílohy č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru. Uvedl, že nelze pustit ze zřetele, že i když se jednalo o kontrolu komplexní, je vždy na úvaze konkrétního kontrolujícího, na jaké údaje (náležitosti) a s jakou intenzitou svou kontrolu zaměří. V projednávaném případě tak dle žalovaného nelze považovat výsledek jedné kontroly ČOI, při níž nebyl nesprávný výpočet hodnoty RPSN odhalen, za zakládající domněnku ustálené správní praxe.
- [27] K dalším důkazům žalobce, konkrétně k novinovým článkům, žalovaný uvedl, že tyto nejsou pro posouzení věci relevantní, neboť se jedná o novinové články vzniklé v souvislosti s mediální kauzou, která propukla po odhalení nesprávného postupu žalobce při výpočtu RPSN ve smlouvách o spotřebitelském úvěru a po vydání prvostupňového rozhodnutí.
- [28] Žalovaný dále v odůvodnění konstatoval, že žalobcem předložené důkazy nepotvrzují oprávněnost jeho tvrzení, že tento jednáním (či nečinností) ČOI nabyt legitimního očekávání, že jeho postup při výpočtu RPSN odpovídá požadavkům zákona. Předložené důkazy a tvrzení tak dle názoru žalovaného nemohly mít vliv na posouzení projednávané otázky výpočtu hodnoty RPSN.
- [29] K otázce, zda předložené důkazy by mohly být důvodem pro povolení obnovy řízení ve vztahu k uložené správní sankci, žalovaný k námitce nepřezkoumatelnosti uvedl, že neexistovala taková ustálená, jednotná a dlouhodobá správní praxe, která by u žalobce mohlo vzbudit legitimní očekávání. Uvedl, že žalobce je možné považovat za dlouhodobého hráče na trhu se spotřebitelskými úvěry, se silným finančním zázemím a náležitým know-how. Dále uvedl, že žalobce měl po celou rozhodnou dobu k dispozici takové nástroje (např. metodickou příručku Evropské komise ze dne 8. 5. 2012), které mu umožňovali korigovat postup při výpočtu hodnoty RPSN. Ke skutečnosti, že Česká leasingová a finanční asociace požádala dne 8. 11. 2010 ČOI o setkání k výměně názorů a poznatků týkajících se výkladu a aplikace zákona o spotřebitelském úvěru, uvedl, že toto nelze považovat za dostatečné projevení úsilí s cílem dosažení správné aplikace předmětné právní normy. Žalobce se dle názoru žalovaného nemůže zbavit odpovědnosti poukazem na skutečnost, že dozorový orgán včas neodhalil jím prováděný chybný výpočet RPSN, či poukazem na chování konkurence. K hodnocení výše sankce žalovaný uvedl, že se plně shoduje s ČOI.
- [30] Závěrem odůvodnění žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č.j. 6 As 39/2009-74, uvedl, že neshledal důvody, které by odůvodňovaly zásah do již pravomocného prvoinstančního rozhodnutí.

- [31] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [32] Žalobce ani žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [33] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [34] Podmínky pro obnovu řízení jsou upraveny v ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu, podle kterého se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže
- a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno
- a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
- [35] Ze znění tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem obnovy správního řízení je případná náprava skutkových nesprávností, ke kterým došlo proto, že zde byly skutečnosti či důkazy, které nemohly být v správním řízení uplatněny, tzn. v původním řízení existovaly. Za nové skutečnosti nebo důkazy je nutno považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování ve správním řízení, vyšly však najevo až po ukončení správního řízení a před ukončením tohoto řízení nebyly účastníku správního řízení známy, proto je nemohl v řízení uplatnit. Za dříve neznámou skutečnost, resp. novou skutečnost je pak nutno považovat takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení, ale objektivně ji účastník řízení nemohl znát nebo nemohl uplatnit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č.j. 6 As 39/2009, a ze dne 31. 1. 2011, č.j. 8 As 18/2010, oba dostupné na: www.nssoud.cz).
- [36] Z citovaného ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je zřejmé, že zde uvedený důvod obnovy řízení slouží ke korekci postupu správního orgánu při zjišťování podkladů pro rozhodnutí v původním řízení. Účelem obnovy řízení není přezkum a případná náprava nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu z hlediska posouzení okolností a právního stavu, který tu byl v době rozhodování, naopak účelem obnovy řízení je to, aby bylo napraveno nedostatečné skutkové zjištění a přihlédnuto k důkazům a skutečnostem, které sice existovaly v době původního správního řízení, byly však před ukončením tohoto řízení neznámé a účastník řízení, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl z tohoto důvodu v řízení uplatnit, a to za splnění další podmínky – možnost jiného řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
- [37] Je tedy zřejmé, že v řízení o žádosti o obnovu řízení je nutné posoudit, zda účastník řízení, který žádost podal, poukazuje na nové skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, ale v době původního řízení mu nebyly známy, a proto je účastník

nemohl v původním řízení uplatnit. Posuzování jiných otázek v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení nepřichází v úvahu.

- [38] Od předmětu správního řízení se pak samozřejmě odvíjí i předmět žaloby, kterou se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ve věci nepovolení obnovy řízení. Také v rámci této žaloby je nutno zkoumat, zda žalobce jako účastník řízení předložil nové důkazy či tvrdil nové skutečnosti, jejichž „novost“ spočívá v tom, že vyšly najevo až po ukončení původního řízení a účastník řízení je nemohl v původním řízení uplatnit přesto, že v době původního řízení existovaly.
- [39] Žalobce v podané žalobě namítal vadné posouzení nových důkazů a skutečností (kontrolní protokol ze dne 5. 6. 2014, přípis ČOI ze dne 6. 9. 2013 adresovaný panu J. K.), které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, když tyto důkazy svědčí o tom, že ČOI v minulosti kontrolu RPSN ve smluvní dokumentaci žalobce prováděla a shledala ji souladnou se zákonem. Dále žalobce namítal pochybnosti ohledně zákonné celé kontroly a její průběhu.
- [40] Soud dospěl k závěru, že se v případě kontrolního protokolu ze dne 5. 6. 2014 a přípisu ČOI ze dne 6. 9. 2013 sice jedná o nové důkazy a skutečnosti, ale tyto nemohou dle názoru soudu odůvodňovat jiné řešení předmětné otázky, neboť nesvědčí o žádné ustálené praxi ČOI, tj. že v minulosti předmětnou náležitost smlouvy o úvěru v minulosti kontrolovala, resp. že ji shledala v souladu se zákonem. K přípisu ze dne 6. 9. 2013 soud uvádí, že se nadto týkal zcela jiné věci a smlouvy a v žádném případě se netýká smlouvy o úvěru, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta v nyní projednávané věci. Kontrolní protokol ze dne 5. 6. 2014 dle názoru soudu obsahuje všechny povinné a potřebné náležitosti, přičemž je zcela logické a pochopitelné, že jednou se kontrola zaměří na jednu okolnost, podruhé na jinou, neboť náležitostí, které je třeba kontrolovat, je v daném případě relativně velmi mnoho. Dle názoru soudu nemohou tyto důkazy přispět k jinému vyřešení otázky oprávněnosti obnovy, neboť, zjednodušeně řečeno, žalobce uváděl hodnotu RPSN špatně, a za to mu byla uložena pokuta. K námitkám ohledně průběhu kontroly soud uvádí, že tyto nejsou v tomto řízení vůbec relevantní.
- [41] Žalobce dále v žalobě namítal, že předložené důkazy potvrzují skutečnost, že ČOI výpočet RPSN ve smlouvách kontrolovala, neudělením sankce během předchozích kontrol a výslovným potvrzením panu K. schválila správnost výpočtu RPSN prováděného žalobcem, přičemž tento dlouhodobý postoj ČOI vyústil v ustálenou správní praxi, kterou ČOI svým rozhodnutím o pokutě porušila a jednala tak v rozporu s legitimním očekáváním žalobce. Namítal, že jeho legitimní očekávání či spoluvina ČOI na vzniklém stavu, může mít zcela zásadní význam i na výrok o uložené pokutě.
- [42] Soud k této námitce uvádí, že, jak uvedl výše, žádná ustálená správní praxe ČOI v této otázce tu být nemohla, neboť na trhu se pohybovaly subjekty, které počítaly RPSN odlišně, přičemž sama ČOI postupem času dospěla ke „správnému“ a zákonnému výpočtu a za ten nesprávný následně tyto subjekty postihovala. V daném případě nemohlo žalobci vzniknout žádné legitimní očekávání, a už vůbec ne na základě něčeho (kontrolní protokol, přípis), co v rozhodné době neměl k dispozici. Nelze totiž odhlédnout od toho, že vůči žalobci nikdy žádná kontrola netvrdila, že je jeho výpočet v pořádku, neboť se každá kontrola nemohla zaměřit na kontrolu všech náležitostí smluv o úvěry. Soud znovu podotýká, že na trhu byly subjekty, které vypočítávaly RPSN odlišně od žalobce, situace se tedy rozhodně na trhu a tím pádem ani v kontrolním orgánu nedala nazvat ustálenou či jednotnou. Dle názoru soudu tak důkazy, které žalobce předložil, nesvědčí o jeho

legitimním očekávání ani o spoluvinně ČOI, maximálně tak o určitém pochybení v přípisu adresovaném spotřebiteli, a nemají tak vliv na jiné řešení otázky, tj. ani vliv na výrok o uložené pokutě.

- [43] Žalobce dále namítal porušení základních zásad správního řízení, resp. ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, když ČOI postupovala v rozporu se zásadou vyšetřovací, neboť jestliže měla důkazy svědčící ve prospěch žalobce (předmětný přípis), měla tyto v řízení zohlednit, aniž by se jich musel žalobce výslovně dovolávat.
- [44] Tuto námitku soud rovněž neshledal důvodnou, a to z toho důvodu, že případné porušení základních zásad správního řízení není otázkou skutkovou, jež je předmětem řízení o obnově. Tyto skutečnosti mohl žalobce namítat v rámci odvolání, případně v podnětu k přezkumu, nikoliv v návrhu na obnovu řízení. Soud na tomto místě jen pro přehled věci podotýká, že žalobce sice odvolání proti původnímu rozhodnutí o uložení pokuty podal, ale opožděně. V důsledku toho pak nebyly jeho námitky vypořádány, ovšem tuto skutečnost nelze „zhojit“ v rámci řízení o obnově, které slouží k nápravě vad ve skutkovém zjištění v původním řízení.
- [45] Dále žalobce namítal, že samotný autor pokuty popřel její důvody, což svědčí o svévoli v rozhodovacím procesu ČOI.
- [46] Rovněž tuto námitkou soud shledal z hlediska předmětu řízení o obnově jako zcela irelevantní. V daném případě se jedná o určitá mediální vyjádření, která by však jen stěží mohla zpochybnit i původní rozhodnutí o uložení pokutě, neboť platí to, co je uvedeno ve výroku rozhodnutí a v odůvodnění rozhodnutí, nikoliv to, co je uvedeno ve sdělovacích prostředcích. Tím spíše pak tato skutečnost nemůže mít žádnou relevanci v rámci řízení o obnově.
- [47] Žalobce také namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když žalovaný zcela přešel skutečnost, že správní orgán I. stupně vůbec neposuzoval, zda nově uváděné důkazy a skutečnosti neodůvodňují jinou výši sankce, ale na místo toho se sám pustil do hodnocení skutečností, které však bylo žádoucí hodnotit ze strany ČOI již v původním správním řízení. Dále v tomto kontextu namítal, že pro poskytovatele spotřebitelských úvěrů zde dlouhou dobu neexistoval žádný metodický pokyn, přičemž jeho žádost o vyjasnění sporných ustanovení zákona byla ČOI odmítnuta.
- [48] Soud uvádí, že tato vada by vylučovala věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [49] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok

a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).

- [50] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [51] Žalobce nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že žalovaný přešel skutečnost, že správní orgán I. stupně vůbec neposuzoval, zda nově uváděné důkazy a skutečnosti neodůvodňují jinou výši sankce, ale na místo toho se sám pustil do hodnocení skutečností. Soud nejprve považuje za vhodné konstatovat, že odlišný pohled žalobce na vypořádání některé námitky či jiného návrhu ještě a priori neznamená, že se takovou námitkou správní orgán dostatečně nezabýval a nevypořádal jeho argumenty. V daném případě soud po prostudování žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný reagoval dostatečně na námitky a argumenty žalobce uvedené v jeho odvolání, a neshledal tak, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti. Žalovaný totiž na předmětnou námitku reagoval na str. 16 napadeného rozhodnutí tak, že dle jeho názoru nejsou předložené důkazy a skutečnosti tvrzené žalobcem v odvolání dostatečně relevantní pro přehodnocení výše uložené sankce, a dále uvedl další podpůrné argumenty, a mimo jiné pro přehled věci na str. 15 napadeného rozhodnutí zhodnotil úvahy správního orgánu ukládající pokutu ohledně uložené sankce. Žalovaný se tedy touto námitkou žalobce prokazatelně zabýval a v kontextu celého rozhodnutí, tj. že předložené důkazy nemohly být důvodem pro povolení obnovy řízení, ji neshledal důvodnou.
- [52] K námitkám směřujícím k chybějící metodice, či tvrzení žalovaného o „dlouhodobém hráči na trhu“ soud znovu uvádí, že tyto nejsou v dané věci relevantní, neboť nejsou otázkou obnovy řízení, kde jsou, jak bylo soudem opakovaně v tomto rozsudku konstatováno, předmětem řízení skutková zjištění, resp. nové důkazy a skutečnosti, které by mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení.
- [53] Soud tedy ze všech výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [54] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu